

JAN "ČENIS" GALETA

Začátek

Zyl, Červený drakočlověk a pán Dračího království v Tisíci jeskynních se v minulosti už nejednou pokusil zlomit a podmanit danérské kolonisty v Poříčí Durenu a celé Západní dálavě. Jistě se dalo předpokládat, že se o to jeho síly a vojska pokusí znovu. Přesto, když se to stalo, nikdo nebyl připraven.

Ten čas nadešel počátkem roku 855 k.l. A nutno říct, že v té době už bylo mnoho věcí jinak, než dříve. Západní dálava měla dva roky nové knížectví. Rod Gonduličů získal zemi na pravé straně Durenu - od Sinwarského knížectví po Lupačovu hospodu a pro jejich državu se vžil název Horní knížectví. V Rilundu vrcholila krize mezi markrabětem a místodržícím, v zálivu Hynka Ponhorčáka v Novém moři už pár let sídlili severští barbaři a piráti a Zyl už nějaký čas tak úplně nevládl svému království.

Propadal se totiž hloub a hloub do svých depresí, melancholií a snů. Zavíral se ve svém trůním sále a s nikým nekomunikoval. A morálka jeho vojáků klesala, množily se prohřešky proti disciplíně, zločiny, dezerce. Situace se stávala zoufalou. Proto se moci chopila pětice nejschopnějších skřetích generálů, Varmazog, Agunágh, Teršal, Bruzgul a Ževrask. Tito muži si pak sedli nad staré plány, které někdy okolo roku 850 vypracoval sám Zyl, upravili je, zmobilizovali vojsko a vyrazili s ním do pole. Stalo se to v klidnu, v době, kdy na severu Lendoru ještě zuří zima a na Taře vrcholí léto. Vedra byla ukrutná, zvláště v pouštní krajině Poříčí Durenu, ale déle otálet nešlo.

Asi dva tisíce skřetů pod vedením Varmazoga doslova zaplavilo Horní knížectví. Kníže Srpko Gondulič se jim sice postavil s dvacítkou svých družiníků a stovkou dobrovolníků z řad sedláků, ale všichni hrdinně zemřeli, během několika minut. Včetně Glovače a Danila, knížecích synů. Nejmladší z nich, Srub Gondulič, se této marné potyčky neúčastnil a opevnil se na hradě Maebron, hluboko v Zelanských vrších.

Varmazog si tedy podmanil celé Horní knížectví a posunul hranici Zylova království až k Sinwarskému knížectví. Jeho vojsko se tam ale zastavilo. Armády Dračího království nebyly nikdy závratně obrovské a jejich hlavní síla vždy ležela na východě, na hranici s Kharovými državami, popřípadě na jihu, kde leží Říše slepých bohů. Bylo vyčleněno přes tisíc mužů (když mluvíme o skřetech, skřetí armádě a podobně máme tím na mysli armádu vedenou skřetími důstojníky, armádu Dračího království tvořili v této válce převážně tarští domorodci, v menším počtu pak i hevreni, odpadlí lendorané a elitní jednotky skřetů, velkou posilou bylo několik desítek skřítčích mágů, kteří v Dračím království našli exil po skřítčí občanské válce) a jejich vedení bylo svěřeno generálu Agunághovi. Ten měl postupovat na sever podél Durenu až k Rilundu a dobýt se svými lidmi Západní dálavu. Zbytek Varmazogovy armády byl ještě rozdělen, část mužů se vrátila na východní hranici a ti co zbyli, měli zajišťovat zásobování Agunághova sboru.

V Agunághovi získaly síly Dračího království nejlepšího vůdce a стратега, jakého si mohly přát. Dokud byl ještě Zyl příčetný, tak Agunágha opomíjel, protože se bál jeho schopností. Ty se projevíly naplno, když Zyl přestal být pánem své mysli a skřetí generál se rychle dostal mezi přední muže království. Vedení armády si doslova vydobyl nožem nad generálem Teršalem.

V neskutečném vedru, kdy se vzduch tetelil a slunce žhnulo jako kovářská výheň, vpadla Agunághova armáda do Sinwaru. Civilní obyvatelstvo se jim nestavělo na odpor. Skřetí konfiskovali potraviny i zvířata a začali civilisty používat jako pracovní sílu. Oblehli hrad Tevirpon i sídelní Xentan. Zbloudilým šípem byl hned v první den obléhání zabit hrabě

Iskander er Sinwar z Tevirponu a jelikož zemřel bezdětný, ujal se velení jeho kastelán Kodřeh.

Bitva u Velkého trhu

Kliden se přehoupl v novorost, a ačkoliv začal podzim, vedro nepolevovalo a nepolevovala ani obrana hradu Tevirpon. Naopak obrana Xentanu zcela selhala a hrad byl dobyt. Agunágh, který byl z tak dlouhého obléhání rozčilen, nechal popravít knížete Lyamira er Sinwar i celou jeho rodinu a jejich těla byla pověšena z hradeb Xentanu. Knížectví se tak octlo bez přímých dědiců a jeho obyvatele a přeživší vojáky a šlechtice zcela přešla jakákoliv chuť na další odpor. Skřeti už měli dva zářezy.

Ovšem ty tři týdny, po které skřeti dobývali Xentan, nezůstaly nevyužity. Plánovaná blesková válka byla zastavena a knížata čtyř zbylých knížectví (tedy Faela er Daerlen mladší z Mučanska, Traven Jarleb, Lev Lukjanovec ze Tří zubů a Vuk Čerev) se sešla na hradě Čerevu. Tam se stalo něco zcela neskutečného, ba až podobného zázraku. Tito čtyři lidé, běžně neschopni se shodnout ani na tom, kdy se sejít a rokovat, se domluvili na spojenectví. Vyhlásili branou povinnost mezi svobodnými sedláky a odvedli tolik mladých mužů, kolik bylo možno. Zrekvírovali koně a dobytek. Donutili své obyvatele živit armádu. Tolik nepopulárních kroků Poříčí Durenu ještě nevidělo. Ale naštěstí nevolníci nejsou zvyklí reptat. Když tedy Agunágh druhého dne čtvrtého měsíce stanul se svými asi dvanácti sty muži u vesnice Velký trh, čekala ho tam knížecí spojenecká armáda. Ta měla stovku rytířů, šlechticů a šlechtických družiníků, dvě sta vojáků z posádek hradů a pět set nevyzvořených a vystrašených sedláckých synků. Celkem slušná síla.

Agunágh neměl chuť vyjednávat a knížata by nikdy nenapadlo, že se skřetem je něco takového možné, a tak se do sebe obě vojska s vervou pustily. Vznikla z toho Bitva u Velkého trhu, tři dny trvající sled potyček s velmi podobným průběhem. Skřeti zaútočili, knížecí vojsko začalo ztrácet disciplínu a tak ustoupilo, chráněno svou šlechtickou těžkou kavalérií. Pak Agunágh konečně nasadil skřítčí mágy. Při pohledu na kouzla sršící po bojišti a způsobující strašlivou smrt se odvedenci definitivně obrátili na úprk a nic je nemohlo zastavit. Bitva skončila. Skřeti se vyřádili, pochytali a zabili přes tři sta sedláckých synků, temní paladinové a hevreni na svých koních honili šlechtice a jejich družiny a po jednom je ubíjeli, zbroj nezbroj. Krom výkvětu západodálavských rytířů a sedláků padli i knížata Traven Jarleb a Vuk Čerev. Jarleb v bitvě, Čerev na mučidlech jako zajatec. Faela er Daerlen, jejíž muž Jovan také našel v bitvě svou smrt, se svými lidmi ustoupila na sever k Rilondu a Lev Ljukanovec na svůj hrad Tří zuby. Jako rozumnější nápad se ukázalo vydat se k sídelnímu městu, protože Tří zuby skřeti záhy oblehli a velmi rychle dobyli. K posádce se zachovali nadobyčejně krutě, ale kníže Lev nebyl nalezen.

Brzy na to skřeti oblehli Čerevo, Štítov a nakonec i Hlad, ale tyto hrady se nenechaly jen tak pokořit a odolávaly. Hůře dopadla pevnost Dva bratři, která byla dobytá a obsazena. Přesto se skřeti stali pány celého Poříčí Durenu, a tím pádem osmdesáti procent Západní dálavy. Hned po bitvě zcela vyrabovali Velký trh a Agunágh na pár dní vojákům trochu povolil, z čehož vzniklo mnoho smutku mezi obyvateli. Skřeti zabavili zbylý dobytek, alkohol, domy a dcerky, se kterými si pořádně užili. Západní dálavou se nesla vůně pečeného masa a nářek znásilněných dívek.

Zatímco západodálavská knížata času, který jim byl dán, využila se ctí, o Rilondu se to říct nedalo. Markrabě a korunní princ Danérie Eralis se snažil připravit město na obranu, ale místodržící Dedar Strbic většinu jeho plánů zhatil. Jediné, co společně udělali, bylo, že požádali o pomoc krále Waldena. Ten ale už dlouho obléhal Canthii s většinou svého vojska, a tak nebyla naděje, že by dokázal zasáhnout. Bohumžel, čest západodálavským knížatům nedovolila poradit se s Rilondem, a tak místodržící ani markrabě o Bitvě u Velkého trhu nevěděli, dokud nebylo po ní. A že by vyslali své muže zpod ochrany městských hradeb je ani nenapadlo.

Rilond v obležení

Vedra koncem podzimu přece jen polevila a přišly deště ze Zelanských vrchů. Nastal zelenec, pátý měsíc, a Agunághovo vojsko dosáhlo svého cíle, Rilondu. U obléhaných hradů sice musel zanechat část vojska (nějakých tři sta padesát vojáků), ale na druhou stranu mu ostatní generálové, vidouc jeho úspěchy, poslali posily. Z Tisíce jeskyní tak vyšlo dalších pět set vojáků a u Dvou bratrů se připojili k Agunághovi. Posílám velel generál Ževrask, kterému se naneštěstí stala "nehoda" a on při silném nočním větru spadl z hradeb Dvou bratrů. Agunágh se stal pánem třinácti set vojáků pod hradbami Rilondu a dalších několika stovek v týle, které obléhaly hrady, staraly se o zásobování a dohlížely na obyvatelstvo.

Rilond byl obležen 21. zelence, na samém prahu zimy. Uvnitř jeho hradeb se v tu dobu nacházelo nějakých deset tisíc civilistů a tisícovka vojáků městské stráže, Tala Čereva, námořní pěchoty a zbytků vojska paní Faely. Oproti tomu se patnáct stovek skřetů nezdálo být moc, ovšem obyvatelé Rilondu byly na smrt vyděšené a vojáci demoralizovaní až na dno. To vše kvůli předešlým prohrám této války, kvůli krutému chování skřeti armády i kvůli její samotné pověsti. Ukázkou toho, co asi Rilond čeká, bylo, když Agunágh dal povel vypálit rilondská předměstí.

Skřeti se rozložili a zakopali před hradbami a město zavřelo brány. Naneštěstí pro Agunágha neměla jeho armáda žádné námořní síly, a tak byl Rilond z moře stále otevřen a připlouvající lodě ho pohodlně, byť za přemrštěné sumy, zásobovaly. Právě nízká morálka obyvatel a lákavá možnost otevřeného přístavu dala vypuknout panice, které nikdo nedokázal zabránit. Lidé se houfně nalodňovali na danérské i erinské lodě a opouštěli město. Kapitáni si mnuli ruce, protože své cestující obrali o vše, co měli. Do 24. plodna, kdy skřeti zahájili první skutečný útok, tak z Rilondu uprchlo přes šest tisíc civilistů a ti ostatní se zbarikádovali ve svých domech.

Do prvního vážného pokusu o dobytí města se toho ale stalo ještě mnoho. Předně, zmatku ve městě využil markrabě Eralis er Gwendor, korunní princ danérský, k vyřízení účtů s dlouholetým rivalem, místodržícím Dedarem Strbicem. A servítky si při tom nebral. Eralisovi agenti 27. zelence v noci vpadli do Dedarova paláce a ubodali ho dýkami. Eralis se tak chopil moci a začal řídit obranu města podle sebe. Omezil také pravomoci gildy Varemar, do té doby skoro všemocné, a naopak podpořil jejich konkurenta, Hanzu.

Dále, už někdy od 10. zelence, byla na světě dohoda mezi rilondskými vyjednaváči a alمندorským králem Waldenem er Gwendor, ke které se přidal i král hory z Krazu, Gáin Čtyřprstý. Ve smlouvě oba přislíbili pomoc, až jí budou schopni poskytnout. Kdy se tak ale stane nebyl nikdo schopen ani odhadnout.

30. zelence pak v rilondském přístavu zcela nečekaně zakotvily čtyři zmoglavý, dračí lodě barbarů ze severu Lendoru. Tyto ale patřily Iztoku Celigojovičovi z Lozovavy, území v Zálivu Hynka Ponhorčáka v Novém moři. Pirát Iztok, doteď postrach lodí plujících do Rilondu či z něj, nabídl Eralisovi spojenectví, a to za takových podmínek, že markrabě nemohl odmítnout. Iztok krom toho, že požadoval peníze, chtěl také, aby jeho Lozovava byla uznána za samostatné knížectví, podobně jako Korunní mys u Erinu. Pokud by byl odmítnut, zahrozil, že se přidá k Zylovi. A jeho slibu, že pak do Rilondu nedopluje jediná zásobovací loď, uvěřili všichni. Rilond tak byl posílen o stovku tvrdých a zocelených severanských bojovníků.

Poslední důležitá událost nastala 17. plodna. To Agunághovi dorazily další posily. Čtyři stovky hevrenských jezdců, pod vedením Tiaga Nabuloše, poslal hevrenský král Zamoras, Zylův spojenec, za pomoc Zylových mágů v Canthii.

Pod hradbami, po celý měsíc od obležení do 23. plodna, probíhaly drobné šarvátky a potyčky a po půlnoci 24. plodna konečně skřeti zahájili drtivý útok.

Nabulošovy hevreňy, kterým Agunágh zcela nevěřil a navíc jimi pohrdal, nechal pěšmo zaútočit na západní hradby města u břehu Y'bu. Ti rozkaz provedli s vervou a přesně jak Agunágh očekával, Eralis a Iztok přesunuli na západní hradby své zálohy, aby útoku odolali.

V tu chvíli Agunágh na východě města zaútočil se svými elitními oddíly na Starý Rilond. A na rozdíl od hevrů, kteří byli na západě krvavě a se ztrátami odrazeni, se Agunághovi na východě podařilo ztéci hradby, otevřít bránu a vniknout do města. V pouličním boji, který následoval, padly desítky až stovky civilistů a obránci Rilondu se museli stáhnout po Kamenném mostě, který zabarikádovali vozy s pytli a sutí. Za řekou byli v bezpečí. Duren se totiž stal pro skřety ve městě nepřekročitelný, protože most se jim nedařilo dobýt a na řece operovaly rilondské a lozojavské lodě. Navíc v Citadele ve Starém Rilondu, skřetům v zádech, zůstala opevněna asi padesátka obránců.

V půlce plodna začala pravá tarská zima. Což znamená, že teploty klesly někam k deseti stupňům Celsia a hodně často pršelo, takže útok na Starý Rilond probíhal za vydatného deště. Agunágh plánoval další postup a nakonec se přeci jen rozhodl dobýt Kamenný most. Stalo se tak 12. žlutna, sedmého měsíce. Jak jinak než v dešti vyjelo pár desítek temných skřetích paladinů v plné zbroji, přehnal se přes barikádu a smetlo její obránce do rozvodněné řeky. Vítězně pak vjeli do ulic Rilondu a za nimi se na most hnala celá síla skřetí armády. Ač se v tu chvíli mohlo obráncům zdát, že jsou ztraceni, během chvíle se situace změnila. To když mistři z university vyhodili Kamenný most svými kouzly do vzduchu. Jeho trosky klesly na dno a několik desítek skřetů, kteří na něm byli, odnesla voda do moře.

Agunágh zuřil, protože šance, že město brzy získá celé, se značně zmenšila. Svou zlost si trochu zchladil na nebohých vojácích v Citadele. Aby obráncům ukázal, že nejen oni mají své magiky, rozmetali skřítčí mágové Citadelu na šrot. Ti z jejich obránců, kteří přežili, pak byli vyvěšeni na kůlech na břehu Durenu. Dopad na Rilondské to mělo takový, jak Agunágh očekával. Vztekali se a zoufali si. A déšť neustával. Ale aspoň smýval krev.

Ovšem nejen Rilondem byla válka živa. Už 7. žlutna obránci hradu Maebron v Horním knížectví, teď vlastně na území Dračího království, prolomili překvapivým výpadem obležení do klidu ukolébávaných skřetů a rozprášili je. V několika jízdách oddílů pak vedli partyzánskou válku a narušovali zásobovací konvoje z Dračího království na sever. To bohužel až takovou ranou Agunághovi nebylo, protože jeho armádu živili hlavně obyvatelé Západní dálavy.

Krom toho začal konečně král Walden, a teď už i oba trpasličí králové, shromažďovat vojsko na pomoc Rilondu. A ačkoliv jim to šlo zoufale pomalu, byli větší nadějí pro danérskou kolonii, než její metropole. Za Vnitřním mořem na severu, v danérském hlavním městě Lunenwigu, zasedl několikrát Urozený sněm, aby projednal pomoc své dálavě. Ale jak bylo u Sněmu zvykem, pro vzájemné intriky a zášti se šlechtici nedohodli na ničem. Počet lodí připlouvajících do Rilondu se zásobami se zmenšil, ale erinské lodě jezdily stále. Za zboží chtěli kapitáni nehorázné částky, ale na oplátku evakuovali zbylé civilisty do Nového Solnohradu. Rilond se takřka vyliidnil.

V půlce žlutna také markrabě Eralis vyslal několik svých lodí do Erinu, Temnje, Pevnosti zlomených vazů a na Korunní mys. Na nich krom posádky jeli také jeho agenti s verbovními patenty a pokladnicemi zlata (zabavenými gildě Varemara). Jejich úkolem bylo zverbovat žoldáky na pomoc Rilondu, a to se jim podařilo. Nebylo to ale hned.

Dobývání Rilondu se strašlivě prodlužovalo, což dávalo naději obráncům. Agunágh ale nemínil odtáhnout, to by ho doslova stálo krk. Raději byl hrdinsky připraven nechat své vojsko vykrváčet na hradbách.

3. úmora dokončili skřítčí mágové náročné kouzlo a zmrazili veškerou vodu v Umělém jezeře na jihozápadě Rilondu v pevnou krustu. Kolem jezera nebyly žádné hradby, protože všichni považovali vodní plochu za skvělou ochranu. Mýlili se.

Během pár hodin se do města nahrnula celá skřetí armáda, celkem nějakých dvanáct set mužů. Sedmi stovkám rilondským bojovníkům (ztráty při dennodenních potyčkách u hradeb a při pokusech o jejich dobytí byly opravdu značné, zajatci se nebrali ani na jedné straně) tak nezbylo, než se jim postavit v ulicích svého města.

Skřetí armádě se díky Agunághovu brilantnímu velení podařilo obránce rozdělit do dvou skupin. První, o asi třech stovkách bojeschopných, byla vedena markrabětem Eralisem a spořádaně ustoupila do komplexu Konventu, bývalé pevnosti Eldebranských rytířů a valkýr. Tam, za pevnými zdmi, měli skvělé podmínky k obraně a náležitě jich využili. Druhou skupinu, tvořenou zbytky Lozovčanů s dalšími asi dvěma a půl stovkami bojeschopných a nějakou tou stovkou raněných Rilondů, vedl Iztok Celigojovič. Ten se stáhl za Staré hradby, které obklopovaly centrum města a Přístavní čtvrť. Jediné, co zhatilo tento Agunághův úspěch, byl magický souboj skřítčího oddílů s mistry z univerzity a rilondskými magiky. Magie se na bojišti objevila v mnoha podobách, z nichž všechny měly jediný cíl. Zabít. A úspěšnější byli Rilondští, kteří přemohli a zahubili většinu skřítčích mágů. Magie ale napáchala mnoho nechtěných škod i na vojácích a budovách.

Skřeti se po boji ve městě pořádně vyřádili. Vypálili Chudinskou čtvrť i elfí Diasporu (elfové buď zahynuli už během bojů, nebo se stáhli do centra za hradby, velká část elfů také ve zmatku boje prchla z města). Řemeslnickou čtvrť skřeti vyplenili do mrtě (vpravdě tam už toho moc k plnění nebylo) a zřídili si zde tábor.

Kdo udrží Rilond?

S půlkou úmora zima začala polevovat, deště ustávaly a měnily se v přeháňky a bouřky. Do Poříčí Durenu se pomalu plížilo jaro, spolu s podzimem nejpříjemnější část roku. Na boje to ale nemělo valný vliv.

Během dalších dnů po bitvě ve městě se skřeti několikrát pokusili dobýt jak Konvent, tak centrum. Jediné co získali, byli další mrtví. Agunágh viděl patovou past, do které se situace hnala, a která pro dobyvatele nemohla skončit dobře. Magicky se proto spojil se samotným Zylem, kterého vytrhnul z nočních mūr. Zyl uviděl v magickém obraze trosky Rilonda a jeho srdce zaplesalo. Nařídil stáhnout zálohy z východní hranice Dračího království, čímž se oslabil proti Kharovi. Generál Varmazog a jeho poradci mu to vymlouvali, a tak upadli do nemilosti, a do hluboké kobky. Do čela tisícovky vojáků (převážně žoldáků původem z dálav, goblinů a orků) Zyl dosadil posledního z původní pěti generálů, Bruzgula. A jako by taková síla nestačila, vyslal Zyl na sever v náhlém záblesku dětinské radosti z ničení a zabíjení i draka Varakira. Varakir byl jediný z draků, který se kdysi odtrhnul od Kharovy Dračí letky a přešel k Zylovi ve chvíli jeho osamostatnění (či zrady, jak by řekl Khar). Ve chvílích Zylova pomatení si užíval svobody a byl vlastně vůdcem vojsk na východní hranici. Jeho pán ale opět zavelel a ovládnul jeho mysl a Varakir nemohl jinak, než uposlechnout. Na křídlech větru letěl navečer 17. úmora k Rilonda.

Než se ale drak v Tisíci jeskynních odlepil od země, kotvila už v blízkosti Rilonda, ale mimo dohled, několik hodin flotila lodí s najatými erinskými žoldnéři na palubě. Jejich velitelem se ještě v Erinu stal bývalý pirát a korzářský admirál Drubalt Bílý ohon. Ten neváhal a přes lodního čaroděje a jeho kouzla se kontaktoval s Iztokem Celigojovičem i markrabětem Eralisem a domluvil se s nimi na ofenzivě. Na lodích s ním přijelo přes pět stovek najatých válečníků, těšících se na boj a na žold. Před úsvitem dalšího dne vpluly lodě, kryté magickou tmou, do rilondského přístavu a vojsko se vylodilo. V té chvíli se otevřely brány Konventu i centra a Rilondané spolu se žoldáky zaskočili spící skřetí vojsko. Navíc poprvé v této válce měli přesilu tisíc sto mužů proti asi devíti stovkám skřetů.

Nastala krutá řež a skřetí vojáci houfně umírali, často v leže. Pak ale Agunágh získal kontrolu a ustoupil do trosek Diaspory, za zbytky nezbořených zdí. Tam se s asi pěti sty bojeschopnými opevnil a až do poledne odolával Rilondům. Těžké ztráty byly na obou stranách, ale bylo jisté, že skřeti nakonec prohrají.

Tedy jasné to bylo jen do odpoledne, kdy nad město konečně dorazil drak Varakir. Rilondští a hlavně žoldáci začali panikařit, jen ho uviděli. Drak se v bitvě neobjevil už dlouhá léta a pověsti o těchto tvorech kolující byly vždy děsivé. Velitelům se nepodařilo udržet řady

vystrašených vojáků a Varakir začal pálit město a smetávat lidi ocasem i pařáty. V tom Agunágh zaútočil proti zbytku disciplinovaných Rilondů.

Lidé houfně umírali v plamenech, včetně Iztoka Celigojoviče, který se jako jediný v tu chvíli drakovi hrdinně a bláznivě postavil. Drubalt s Eralisem stáhli své vojáky (asi dvě sta Rilondských, Lozovčanů a žoldáků) za hradby do centra a druhá dvousetčlenná skupina, převážně žoldáků, prchla do Konventu. Z tisícovky mužů tak během pár hodin zůstal většinou jen popel. Agunághovo vojsko se opět stáhlo do Diaspory a nechalo Varakira vyřadit se.

A to mu šlo dobře.

Když na něj mágové z Konventu zaútočili kouzly, povedlo se jim ho rozzuřit, ale také vážně poranit. Zmítaný bolestí se drak vrhnul na Konvent, rozmetal jej ocasem na kusy a všechny uvnitř upálil svým ohnivým dechem. Skřeti z povzdálí jásalí. Pak Varakir spálil mnoho věcí, lávku do Zámostí, desítku lodí v přístavu, zbylé obyvatele a některé obránce centra, nespočet domů. Zapomněl bohůmžel na jeden z katapultů na hradební baště, kterým ho obránci zasáhli do křídla. Drak se vývrtkou zřítíl do centra, kde byl ubit skupinou dobrodruhů. Ke cti mu slouží, že byl skoro mrtvý a většina z jeho vrahů zemřela nebo si odnesla popáleniny.

Město dohořovalo a panoval v něm nebývalý klid. 22. února Agunágh zavelel k nástupu a přehlídce vojska. Bojeschopnými se ukázalo být více jak pět set z jeho vojáků, včetně několika hevrenů s Tiago Nabulošem v čele. Obránci se na to dívali z hradeb a jelikož jich bylo ke dvěma stům, běhal jim mráz po zádech.

Na Drubaltovu radu proto nabídnul Eralis Agunághovi příměří a vyjednávání o podmínkách kapitulace. Markrabě to sice považoval za bláhovost, ale o to více byl překvapen, když skřetí generál souhlasil. Oba nepřátelé se sešli na ostrově v řece Y'b a učinili dohodu, v jakou Eralis ani nedoufal. Pár dnů na to zakotvily v přístavu dvě erinské lodě a dohoda byla naplněna. Přeživší vojáci a civilisté se na ně nalodily a odpluli do Nového Solnohradu. Ve městě nechali skřetům veškeré cennosti, výzbroj a výstroj, i potraviny, které měli. Rilond padl do skřetích rukou. Agunágh raději přistoupil na dohodu, aby ušetřil své muže a získal město bez dalšího boje. Věděl, že ho čeká ještě mnoho práce.

Několik dnů před tím z Východní dálavy konečně vyrazilo vojsko vedené králem Waldenem a trpasličími vládci. Bylo to čtrnáct set ostřílených válečníků a maširovali po Trpasličí silnici na pomoc městu, kterému už pomoci nebylo.

Mezitím vším pomalu postupovala na sever Bruzgulova armáda. Pomalu proto, že ji zdržovalo rabování už vyrabovaných vesnic, útoky partyzánských oddílů, tvořených svobodnými muži a ženami Západní dálavy a také dobytí hradu Štítova. Skřeti od Štítova posílili Bruzgulovu armádu a k nim se přidalo i dalších pár set Agunághových vojáků, obléhajících doposud Hlad a Čerevo. Posádky hradů měly malou slavnost a začaly shánět čerstvé zásoby, naopak Bruzgulova síla tak utěšeně narostla o tři sta mužů. To ho vedlo k tomu zanechat kavalerii o síle dvou set jezdců ve svém týlu na Štítově, aby se vypořádala s partyzány, střežila zásobování a dohlížela na obyvatele.

Do Rilundu Bruzgul konečně dorazil 20. travna. Za tu dobu měli Agunághovi vojáci prozkoumaný terén v Zámostí i na Bílých útesech a připravovali se na dobytí těchto míst. Příchod jejich bratrů ve zbrani vše změnil. Agunágh s Bruzgulem se přivítali jako přátelé a zasedli k jednáním nad dalším postupem. To ale skončilo rvačkou a pár řeznými ranami, až nižší velitelé museli své generály odtrhnout od sebe jako neposlušné psy.

Druhého dne ráno se stalo nevyhnutelné. Skřetí vojsko se rozdělilo na dva tábory. Za Agunágha se postavilo pět stovek vojáků (zbytek hevrenů, část těch, které Bruzgul stáhnul od Hladu, Čereva a Štítova a část těch, kteří s ním bojovali o Rilond). Bruzgul, takřikajíc vyhrál zbytek, jedenáct set mužů ve zbrani.

23. travna se obě vojska srazila v bratrovražedném boji uvnitř zničeného Rilundu. Agunágh byl nevyhnutelně zatlačen k troskám Konventu, a krom mrtvých přišel o více jak půldruhé stovky vojáků, kteří v těžké chvíli, bez naděje na vítězství, zběhli k Bruzgulovi. Agunágh se

ale udržel až do noci a pod rouškou tmy se se zbylými třemi stovkami vojáků vyplížil z města a stáhnul ke Dvěma bratrům. Bruzgul se neobtěžoval je pronásledovat. Místo toho se opíjel vítězstvím a uskutečnil svůj plán. Zřekl se Zyla i Dračího království a prohlásil se svrchovaným pánem Rilondu a Západní dálavy. Věřil, že co získal, dokáže udržet i proti hněvu mnohých.

pokračování přespříště